

عَبَسَ وَتَوَلَّى ﴿١﴾ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ﴿٢﴾ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّه يَزَكَّى

﴿٣﴾ أَوْ يَذْكُرُ فِتْنَعَهُ الذِّكْرَى ﴿٤﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ

وَأَعْمَالِكُمْ

ENGELLİLERİMİZE KARŞI GÖREV VE SORUMLULUKLARIMIZ

Kardeşlerim!

Bazı bedensel kusurları sebebiyle topluma katılmaktan çekinen ve bu yüzden çölde yaşamayı tercih eden, Zâhir isminde bir sahâbî vardı. Zâhir, Efendimiz (s.a.s)’e her gelişinde, yetiştirdiği ürünlerden hediyeler takdim ederdi. Zaman zaman pazardaki alışverişlerinde de Zâhir’e yardımcı olan Peygamberimiz kendisini çok sever ve ona sürekli iltifat ederdi.

Bir gün Zâhir, Medine pazarında çölden getirdiği ürünleri satarken, Efendimiz (s.a.s.), sessizce gelip Zâhir’in gözlerini kapattı ve şakayla: “**Bu köle satılıktır; almak isteyen var mı?**” diye seslendi. Zâhir, boynu bükük ve hüznü bir edâ ile: “Yâ Rasûlallah! Vallahi benim gibi değersiz bir köleye kuruş veren olmaz!” deyince; Peygamber Efendimiz: “**Hayır! Sen, hiç de değersiz değilsin! Aksine Allah katında çok kıymetlisin!**”¹ buyurdu. Şefkatiyle herkesi kucaklayan Rahmet Peygamberi, bu tavrıyla asıl önemli olanın insanî değerlerle donanmak, her ne olursa olsun dünyada varoluşumuzun gayesini unutmamak olduğuna işaret etti.

Değerli Kardeşlerim!

Hepimiz bir imtihan dünyasında yaşamaktayız. İmtihan ise herkesin gücüne ve sahip olduğu nimete göredir. Âdem (a.s) ile Havva annemizden günümüze değin insanlık, türlü imtihanlara tâbi tutulmuştur ve kıyamete kadar da tutulacaktır. Kimileri malıyla, kimileri evladıyla, kimileri canıyla ya da fiziksel bir engelle denenir kulluk yolunda. Bu imtihan süreci sabır ve metanetle geçirilirse Rabbimiz tarafından vaat edilen nimetler bizim olacaktır.

Kardeşlerim!

Rabbimizin hikmeti gereği birçok ülkede olduğu gibi ülkemizde de engelli kardeşlerimiz bulunmaktadır. Gerek doğuştan, gerekse sonradan ortaya çıkan engellilik durumu çalışmaya, üretmeye, başarıya ve nihai hedefe ulaşmaya asla engel değildir. Engelli olduğu halde azimle, inançla kararlılıkla çabalayan ve tarihe adını yazdıran nice abide şahsiyetler vardır. Yeter ki insanların önüne engeller konulmasın. Yeter ki gönüller engelli olmasın, engel tanimasın.

Engelli olmak, hor görülme, itilip kakılma sebebi de değildir. İnsanlar, kendi tercihi olmayan durumlardan dolayı hiç kınanabilir mi? Hepimiz, görünüşe değil; gönle değer veren Allah’ın kulları değil miyiz? Bizim

Peygamberimiz, “Allah sizin görünüşünüze, malınıza, mülkünüze bakmaz; yalnızca kalplerinize ve amellerinize bakar.”² buyurmaz mı? Dinimize göre asıl üstünlük, Allah’a yakın olmak ve insanlığa hayırlı hizmetler sunmakta değil midir? Elbette ki öyledir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Dinimiz insanı, zübde-i kâinât ve eşref-i mahlûkât olarak görür.³ İlahi hikmetlerle dolu Yüce Kitabımızda ise, her türden insanın; sağlıklı ve hastaların, engelli ve sağlamların, inananlar ve inkarcıların, zenginler ve yoksulların, şükredenler ve nankörlük edenlerin, kadınlar ve erkeklerin, yaşlılar ve gençlerin tasviri hep birlikte zikredilir.

Yüce Kitabımızda, Musa gibi dilinde düğüm olanlar,⁴ evlat hasretiyle döktüğü yaşlar sonucu gözlerini kaybeden Yakup’lar vardır.⁵ Yakalandığı amansız hastalıktan dolayı bıçare hale gelen fakat yine de isyan etmeden Rabbine sığınan Eyüp’ler vardır.⁶

Kerim Kitabımızda, gözleri görmeyen Abdullah İbni Ümmi Mektum’u farkında olmadan incittiği için, âlemlerin Rabbi tarafından ikaz edilen Son Peygamberin hatırası vardır.⁷ O Peygamber ki, daha sonra o zâtı defalarca Medine’de kendi yerine vekil olarak bırakmıştır. Yine O Peygamber ki, ortopedik engeli bulunan Muaz b. Cebel’i genç yaşına rağmen vali tayin etmiştir. Bunları yaparken ise Efendimiz, fiziksel özellikleri değil, liyakati, akıllı ve bilgiyi öncelemiştir.

Kardeşlerim!

Dinimiz, görmeyenin gözü, duymayanın kulağı, güçsüzün eli, konuşamayanın dili olmayı sadaka kabul eder. Buna mukabil, engelli birine engel olmayı, rahatsızlık vermeyi ise lanetler.⁸ Unutmayalım ki asıl engelliler aklını, gönlünü, kalp gözünü, elini, dilini bilgiye, şefkate, merhamete, hikmete ve ilahi gerçeklere kapayıp, insanlığını ayaklar altına alanlardır. Engelli pek çok kardeşimizin,engin gönül yapısıyla Allah katında çok değerli olabileceğini göz ardı etmeyelim.

Hutbemi bitirirken, darda kalanlara rahatlık, hasta olanlara şifa vermesini Yüce Rabbimden niyaz ediyorum.

¹ Tirmizî, Şemâil, 104.

² Müslim, Birr ve Sıla, 34.

³ Tîn,95/4.

⁴ Tâ-Hâ, 20/25-28.

⁵ Yusuf 12/84.

⁶ Enbiyâ, 21/83-84.

⁷ Abese, 80/1-4.

⁸ Ahmed b. Hanbel, V, 152-169; I, 317.

Hazırlama ve Redaksiyon: İl Hutbe Komisyonu